

La vie en rose

Over de zoektocht naar een huis aan zee

Asjha van den Akker

***

La vie en rose

Omslagbeeld: annettemorris.art

Omslagontwerp: Guus van Vorstenbosch

©Asjha van den Akker

ISBN: 9789465203188

*Quand il me prend dans ses bras
Qu'il me parle tout bas
Je vois la vie en rose*

Edith Piaf

Voor mijn vader

Hij heeft ons huis in de Hérault nooit gezien. Hij heeft ons vorige huis in de Dordogne ook nooit gezien. Hij weet niet dat er een wereldwijde pandemie is geweest, dat we uit Amsterdam zijn vertrokken en na een flinke portie heimwee weer zijn teruggekeerd naar de stad, dat Mart Smeets geen Studio Sport meer presenteert en ook niet dat Ed en ik nog steeds heel gelukkig met elkaar zijn. Toch is hij altijd aanwezig. Ik hoef alleen maar The Four Tops te horen, grote garnalen op een menukaart te zien staan of een goed gesoigneerde oudere heer op straat te passeren om hem weer voor mij te zien.

Nog steeds kan ik de aftershave op zijn pas geschoren wangen ruiken, mijn kinderhand in zijn warme, vertrouwde vaderhand voelen, de twinkeling in zijn ogen zien vlak voordat hij iets flirterigs gaat zeggen tegen een serveerster. Ik kan nog bijna zijn stem horen.

Ed en ik houden met veel plezier een aantal van zijn vaste uitdrukkingen levend: ‘laat de boeren maar dorsen’ en onze favoriet: ‘zand erover en doorslikken die drol’.

De cd met speeches, uitgesproken op zijn begrafenis in 2008, verhuis ik al jaren mee, maar blijft wat mij betreft voor altijd in die onuitgepakte doos zitten. Veel liever luister ik in mijn hoofd naar mijn gesprekken met hem of haal ik met Ed nog eens een mooie anekdote over hem op.

Aad, mijn gulle, charmante, grappige en knappe vader is altijd bij mij. Bij ons. Hij was een levensgenieter en zag *toujours la vie en rose*. En dat doen wij ook.

Asjha, Amsterdam - Hérault 2024

Huis aan zee

We liggen na een belachelijk drukke zomer in Frankrijk met heel veel gasten - lees: boodschappen doen, het hele huis schoonmaken, veel te veel eten, rijkelijk vloeiende wijn, te laat naar bed gaan en deze riedel maandenlang herhalen - een beetje bij te komen op een klein Grieks strandje.

Dat we veel bezoekers hebben gehad, is voor een groot gedeelte mijn eigen schuld, de meeste mensen heb ik namelijk zelf gevraagd om langs te komen; familie, vrienden uit Frankrijk, vrienden uit Nederland en andere leuke mensen. En dan is er ook altijd nog dat ene clubje - huizenbezitters in den vreemde herkennen dit - dat zichzelf uitnodigt.

Zo kregen we ooit midden in de nacht een mailtje van onze opticiens uit Amsterdam. Hij vroeg of hij met zijn vrouw welkom was voor twee nachtjes. Maar die vraag was eigenlijk geen vraag, want in diezelfde mail liet hij weten dat hij al onderweg was en dat ze rond etenstijd zouden arriveren. Omdat bij ons de koelkast, het wijnrek en het voorraadhok altijd goed zijn gevuld, vonden we dat geen enkel probleem. Zij arriveerden inderdaad rond etenstijd en daar zaten we dan, aan tafel met een stel dat we hooguit één keer per jaar in hun winkel zagen.

Tafelgenoten vallen wat mij betreft in twee categorieën uiteen: er zijn mensen die zich het glas tijdens de maaltijd door ons laten bijvullen en er is het aanzienlijk kleinere groepje doe-het-zelvers dat ongevraagd de fles pakt en zichzelf bijschenkt, niet gehinderd door de aard van de wijn of het gerecht dat ermee gepaard gaat. De opticiens viel in de laatste categorie. Sterker nog, hij viel in de categorie 'we zetten het op een zuipen want we zijn op vakantie'. Nu valt Ed in de categorie 'ik kan met gemak de oogst van een kleine wijngaard wegwerken, want ik heb er de volgende dag toch geen last van', dus werd het een latertje waarbij de opticiens ook nog eens de vrije hand werd gegund met een fles cognac. Want tja, 'we zijn toch op vakantie'.

De ochtend na de korte nacht troffen we alleen de vrouw van de opticiens aan de ontbijttafel.

‘Mijn man voelt zich niet lekker’, zei ze, ‘hebben jullie misschien een teiltje?’

Zij trok zich na het ontbijt, lichtelijk gegeneerd door het gedrag van haar man, terug in de tuin met een lekker boek. Op het moment dat zij zich omdraaide in onze splinternieuwe hangmat, scheurde ze er tot op de grond toe in uit. Hij liet zich de volgende ochtend pas weer zien. Wij zijn daarna op zoek gegaan naar een nieuwe hangmat en een andere opticien.

Het is stil op het Griekse strandje. Het is laat in het seizoen, de meeste toeristen zijn alweer naar huis. We hebben net in de frisse zee gezwommen en we liggen op te drogen onder een parasol, want de zon heeft geen vakantie. Zo nu en dan start er een nieuw krekelconcert in de olijfbomen op de heuvel achter het strand. Ik lig met gesloten ogen te genieten van het geluid van de branding en van de warmte op mijn lijf.

‘Weet je wat ik wel zou willen?’, vraagt Ed na een tijdje.

‘Een ijskoffie of een Porsche’, antwoord ik.

‘Een huis aan zee’, zegt Ed.

Dat antwoord komt niet als een verrassing. We vinden de zee allebei heerlijk, we houden ervan. Ik ben opgegroeid aan de Haagse kust en gefascineerd door de oneindigheid, de horizon, de kleurenschakeringen van het water en het kalmerend geluid van de aanrollende golven. Zelfs het gekrijs van meeuwen vind ik rustgevend. Elke zomer geniet ik van de allereerste keer met mijn voeten in het water, van de heldhaftige visjes die vlak bij het strand durven te zwemmen, de zilte geur, het zout in mijn haar en de zonsondergangen. Zelfs gillende kinderen zijn op het strand beter te doen dan bij een zwembad. En voor een eindeloze wandeling langs de branding mag je mij altijd wakker maken. Vandaar dat we elke zomer in de Dordogne een paar dagen de tijd nemen om een voor ons nog onbekend stuk kust te ontdekken. Soms gaan we naar de Atlantische kust, soms naar de Middellandse Zee, we genieten er waar dan ook van.

Een huis aan zee.

Als dat toch eens zou kunnen.

De rest van de week fantaseren we erop los. Soms heeft het huis een tuin, een andere keer een dakterras. De ene keer is het lekker groot, dan weer charmant en klein. Soms ligt het in een kleine tot middelgrote stad - aan hoeveel inwoners denk je dan precies? vraagt Ed bloedserieus aan mij - dan ligt het weer in een levendig dorp. Soms is het huis vrijstaand, soms niet. Soms gaan we er permanent wonen – dat is in geval dat we iets winnen in een loterij waarvan we niet eens wisten dat we daaraan meededen – maar meestal is het een gezellig, fijn vakantiehuis. Wat bij elk fantasiehuis terugkomt, is een bakker, een café en een restaurant in de buurt.

‘Het huis dat we zoeken bestaat dus al’, zeg ik op een avond, in een filosofische bui.

‘We hoeven het alleen nog maar te vinden’, zegt Ed, praktisch als altijd.

Het zou mooi zijn om nu te zeggen ‘en de rest is geschiedenis’, maar dat zou een leugen zijn. Natuurlijk waren er reële obstakels, die zijn er altijd als je stopt met fantaseren en dromen. Een behoorlijke uitdaging lag in de vorm van een groot huis met een joekel van een tuin op een prachtige plek in de Dordogne.

De enige manier om onze droom van een huis aan zee uit te laten komen, was om eerst dát huis te verkopen. En daarna zouden we afscheid moeten nemen van het dorp, de dorpelingen, onze favoriete restaurants en onze vrienden daar.

Maar het zaadje was geplant.

Shit

‘Holy shit!’, zegt Ed, maar ik zie aan zijn gezicht dat het goede shit betreft.

Het is herfst, we zitten in Nederland op de bank naar een spannende serie te kijken. Ed heeft tijdens een minder spannend moment een mail geopend die een paar minuten geleden op zijn telefoon binnenkwam.

‘Raad eens’, zegt hij.

Dat vind ik altijd mega-irritant als hij dat doet, ik wil wel een beetje richtlijnen krijgen over wat er te raden valt. Mogen we een uur gratis shoppen in een winkel naar keuze, is David Bowie toch niet dood of kunnen we eindelijk een paar kilo afvallen zonder er iets voor te hoeven doen?

‘Wat dan?’, vraag ik licht geërgerd.

‘We hebben een bod op ons huis binnen’, zegt Ed met een grote grijns op zijn gezicht.

Afgelopen zomer hebben we de knoop doorgehakt. We hebben avondenlang gesproken over hoe serieus we waren met het verkopen van ons heerlijke dorpshuis en het op zoek gaan naar een plek aan zee. We maakten een lijst met plussen en minnen, zochten op sites naar huizen aan zee (ik) en maakten een financieel plaatje (Ed). En vooral vanwege dat laatste plaatje breiden we onze zoektocht uit van een huis ‘aan zee’ naar een huis ‘in de buurt van zee’. Maar dat we er allebei echt heel veel zin in hadden om te verkassen stond als een paal boven water, dus belden we onze eerste vriend in de Dordogne: Maarten de makelaar.

Ed en ik gingen van het scenario uit dat het lang zou duren voor een koper zich zou melden. Het huis van de buurman, met een kleine patio en een zwembad van formaat postzegel, stond per slot van rekening ook al vijf jaar te koop. En hoe leuk wij ons huis ook zelf vinden; je moet wel zin hebben in een grote tuin, je moet in een dorp willen wonen waar een restaurant zit dat vaker failliet gaat dan dat het open is en waar je geen supermarktje, bakker of slager kunt vinden.

In 2012 kochten we een oude kruidenierswinkel in een klein fotogeniek dorp. Al onze vrije tijd ging zitten in slopen en opruimen, behang afstomen, opnieuw behangen en muren verven. Terwijl een Franse klusjesman een nieuwe keuken, een badkamer en een houtkachel installeerde, snorden wij overal en nergens meubels op. We hadden haast want we wilden het huis, zodra het opgeknapt was, verhuren. Maar toen het na een paar jaar eindelijk ‘klaar’ was - een oud Frans huis is trouwens nooit af, dat weet iedere eigenaar van zo’n huis - zat er zoveel liefde in dat we geen zin hadden in wildvreemde huurders; we gingen er lekker zelf van genieten.

En als je zoveel liefde in een huis stopt, hoop je dat de volgende eigenaar dat ziet en voelt. Dus ook al was het een goed bod dat Ed zojuist had ontvangen, ik was toch vooral nieuwsgierig naar wie het dan wilde kopen. Ook daar werden we blij van; de potentiële nieuwe eigenaar was een jonge Française die verliefd was geworden op ons huis en het wilde laten zoals het nu was.

Dat klonk inderdaad als goeie shit.

Het oude huis

Vele maanden later, de Franse bureaucratische wegen zijn nu eenmaal ondoorgrondelijk, ontmoeten we op de ochtend van de overdracht voor het eerst de nieuwe eigenaresse.

Het dorp gaat zijn ogen nog uitkijken, denk ik, als ik haar uit haar auto zie stappen. Chloë is een prachtige jonge vrouw van begin dertig met lang donkerbruin krullend haar en grote reebruine ogen. Ze is gekleed in een groen mini-jurkje, er hangt een duur designertasje aan haar schouder, aan haar zongebruinde voeten zitten leren sandaaltjes, op haar gezicht een stralende lach. Ze wordt op deze mooie dag bijgestaan door haar twee oma's. De ene oma, die net als Chloë donkerbruin haar heeft – al vermoed ik, gezien de leeftijd van deze oma, dat een kapper hier de hand in heeft gehad – houdt van praten en neemt direct de leiding. De andere oma, met een lief rond gezicht en een prachtige korte zilveren coupe, is een stuk zwijgzamer.

Praatoma met het bruine haar laat op niet mis te verstane wijze blijken dat zij en Chloë, in deze volgorde ook, niet over één nacht ijs zijn gegaan met de aankoop van ons huis. Oma kent de streek goed, want ze is twee dorpen verderop geboren. Chloë, zo vertelt ze, heeft het huis met wisselende familieleden verschillende keren bezichtigd, ze heeft een gesprek met de burgemeester gehad én ze heeft een architect naar het huis laten kijken.

Zo, en nu jullie weer, lijkt ze te willen zeggen.

Ik kijk naar de uitdagende blik op haar gezicht. Het zal mij niets verbazen als zij, tijdens het aankoopproces, zelf nog een paar loslopende dorpelingen heeft aangeklampt om ze te bestoken met brutale vragen over ons, het huis en de tuin.

Wanneer Chloë eindelijk zelf wat mag zeggen, loopt praatoma weg, waarschijnlijk voor nog een laatste inspectie, zwijgoma volgt in haar kielzog. Opeens staat ze weer voor onze neus. Ze kijkt ons triomfantelijk aan, ze heeft wat gevonden hoor, ons betrap op een gigantische *erreur*.

‘*Messieurs-dames*, ik zie nergens een gasfles. Waar kan ik die vinden?’

‘Die hebben we ook niet, want we koken hier op inductie’, zegt Ed vriendelijk.

Praatoma valt zowaar even stil.

‘Dat is toch iets met elektriciteit en zo?’, vraagt ze ietwat verontschuldigd, terwijl ze haar hoofd een beetje scheef houdt.

‘Oui madame.’

Ed neemt Chloë mee om de meterstanden op te nemen, maar praatoma is nog niet klaar, ze heeft meer noten op haar zang. Ze kijkt mij aan, alsof ze zojuist ontdekt heeft dat we haar kleindochter een huis van nat karton hebben verkocht. Ik bereid mij voor op het ergste.

‘Madame, die deur in de badkamer, wat zit daarachter?’

Ik vang de blik van de zwijgoma. Die geeft mij een klein bemoedigend knikje.

‘Dat zal ik u laten zien’, zeg ik, terwijl ik met haar naar de badkamer loop, ‘daar zit de boiler. Een elektrische’, verduidelijk ik nog maar eens.

Dan dirigeert zij mij de tuin in waar ik een paar dwingende vragen over een aantal bomen en planten op mij krijg afgevuurd. Ik beantwoord alles naar eer en geweten. Als we weer naar binnengaan zie ik dat Chloë wat spullen uit haar auto heeft gehaald; een grote pan, een computer - dat is de derde of vierde in het dorp, schat ik zo in - en een paar flessen champagne. Chloë vraagt of wij vanmiddag, na het tekenen bij de notaris, zin hebben om met haar te proosten op de verkoop. Dat hebben we. Ze is van plan om een weekje, met de oma’s, in het huis te logeren. Dat kan makkelijk, want wij hebben het huis met flink wat inboedel verkocht; de bedden, de keukentafel met stoelen, een paar lampen én we hebben - in Frankrijk heel gebruikelijk - ook wat servies, pannen, bestek en glazen achtergelaten.

Als we even later bij de notaris zitten, vraagt Ed aan Chloë of ze van plan is om een zwembad in de tuin aan te leggen. Plek zat.

‘Nee’, we hebben al een zwembad.’

Huh? We?

Wat blijkt: haar moeder heeft het huis van de buurman gekocht en zo hebben ze allebei een vakantiehuis met én een grote tuin én een piepklein zwembad.

Later die middag zitten we bij Chloë aan de keukentafel en proosten we met een glas champagne. Als praatoma zegt dat ze tóch nog een paar vragen voor ons heeft, vangt Chloë onze blik, rolt dramatisch met haar ogen richting het plafond, zucht, en giet dan in een keer haar glas champagne in haar keel.

Even later in de auto blijken Ed en ik allebei hetzelfde gevoel te hebben: het lege, uitgekledede huis is niet meer van 'ons'. We hebben zojuist wat gedronken in het nieuwe huis van een leuke jonge vrouw en we hebben er alle vertrouwen in dat het in liefdevolle handen is gevallen.

Een paar weken later mailt Ed, zoals beloofd, een paar foto's van het huis zoals wij het negen jaar geleden aantreffen. Een dag later krijgen we een paar foto's van Chloë terug: daarop zien we de oma's die samen op het terras een kastje verven, we zien Chloë poserend in een hip outfitje achter de grasmaaier en we krijgen een foto van de oma met het grijze haar die genietend van de zon in een tuinstoel zit. Iedereen heeft een brede lach op het gezicht, dat ziet er goed uit.

Onze zoektocht naar een huis in de buurt van zee is bij deze officieel begonnen.

Cheque

Het budget voor het nog te vinden huis in de buurt van zee heeft een kleine meevaller. Volgens een officieel schrijven van de EDF, het Franse elektriciteitsbedrijf, krijgen we zestien euro terug.

‘Dat is alvast een pot verf’, zeg ik.

‘Of een fatsoenlijke fles wijn’, zegt Ed.

Tijdens onze laatste zomer in de Dordogne was er, voor de zoveelste keer, een urenlange storing en dit is de financiële tegemoetkoming voor al het gesmolten *caramel beurre salé* ijs, de koude douches en een donker huis. Die zestien euro worden door de EDF trouwens niet direct op onze rekening gestort of verrekend met het volgende maandbedrag. Nee, zo werkt dat niet hier in Frankrijk, dat zou veel te efficiënt zijn; bij de brief zit een cheque. We betalen hier al jaren met cheques. Niet in, supermarkten, winkels of restaurants, maar wel bij de meeste officiële instanties. En die zijn er dolblij mee. Maar een cheque innen, dát hebben we nog nooit gedaan.

We zijn vandaag in de Dordogne om wat laatste dingen te regelen rondom ons oude huis en dat is een mooi moment om gelijk even de cheque te verzilveren. Bij het postkantoor werkt een oudere vrouw die we in al die jaren hier nog nooit op een vrolijk gezicht hebben kunnen betrappen. Wat we ook doen - vriendelijk groeten, keurig Frans spreken, in elke zin een *s’il vous plait* verwerken - het mag niet baten. Haar mond is altijd een norske streep en haar antwoorden zijn kort en afgemeten, op het onvriendelijke af.

Vandaag zitten haar wenkbrauwen zowaar een halve centimeter hoger dan gebruikelijk. Dat heeft waarschijnlijk te maken met de twee mensen die achter haar staan. Een goedgeklede vrouw met een vriendelijke uitstraling en een frisse twintiger met een glimlach op zijn gezicht. Ze kijken ons aan, zoveel openheid en oogcontact hebben we de afgelopen negen jaar in dit postkantoor nog nooit meegemaakt. We zijn er een beetje beduusd van.

Na verloop van tijd begrijp ik dat de goedgeklede dame de chef van de norske streep is en dat zij vandaag met z’n tweetjes de jonge knul zullen inwerken. Namens het hele dorp, wat zeg ik: namens